

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **W. A. E. A. Z.**
narozený X
státní příslušník Alžírské demokratické a lidové republiky
bytem X
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2022, č. j. OAM-202/ZA-ZA10-LE26-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

Odůvodnění:

První žádost o udělení mezinárodní ochrany

1. Žalobce 22. 9. 2020 podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany.
2. Žalovaný 15. 12. 2020 rozhodnutím č. j. OAM-634/ZA-ZA11-LE26-2020 žalobcovu první žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon o azylu“), neboť žalobce je občanem Alžírsko, které Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu a žalobce neprokázal, že v jeho případě ji za takovou považovat nelze (dále „první rozhodnutí“).
3. Z odůvodnění prvního rozhodnutí soud zjistil, že žalobce jako důvod své první žádosti označil obavy z neznámých osob, které mu vyhrožovaly kvůli jeho členství v organizaci X a organizování demonstrací, přičemž sám sebe označil za „hlavní osobu X v Alžírsku“. Měl kvůli tomu také být několikrát zadržen a zbit policií. Žalovaný tvrzené problémy ze strany neznámých osob nepovažoval za důvod svědčící o tom, že by Alžírsko nebylo v případě žalobce možné považovat za bezpečnou zemi původu. Tvrzené násilí podle žalovaného nedosahovalo takové intenzity, aby bylo možné jej považovat za pronásledování či hrozbu vážné újmy. Žalovaný také poukázal na to, že žalobce již více než tři roky pro X žádné aktivity nevyvíjel. K rodinnému životu žalobce v České republice žalovaný uvedl, že jej není možné považovat za důvod, pro který by nebylo možné považovat Alžírsko za bezpečnou zemi původu. Žalovaný také poukázal na to, že žalobce do Evropské unie jezdil pravidelně od roku 2015, ale o mezinárodní ochranu požádal až v roce 2020. Žalovaný zdůraznil, že ačkoliv měl žalobce dle svých slov potíže v souvislosti s X již v roce 2016, opakovaně se vracel do Alžírsko a až v roce 2018 vycestoval za manželkou. Podle žalovaného žalobce své potíže zjevně nepovažoval za natolik zásadní a necítil se bezprostředně ohrožen. Současně bylo podle žalovaného evidentní, že Alžírsko o jeho stíhání nestálo, neboť jej nechalo bez potíží letecky cestovat na základě vlastního cestovního dokladu. Jeho opakované cesty do Evropy podle žalovaného odporovaly jeho tvrzení, že ze své vlasti utíkal v obavách o holý život. Žalovaný připomněl, že žalobce rovněž výslovně uvedl, že se rozhodl žádat o mezinárodní ochranu až po udělení výjezdního příkazu. Žalobce tak dle žalovaného svou první žádost podal zcela účelově k legalizaci svého pobytu na území.
4. Žalobce proti prvnímu rozhodnutí podal žalobu, kterou Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 7. 2021, č. j. 57 Az 5/2021-41, zamítl. Žalobcovu kasační stížnost proti tomuto rozsudku pak Nejvyšší správní soud (dále „NSS“) usnesením ze dne 26. 1. 2022, č. j. 2 Azs 220/2021-32, odmítl pro nepřijatelnost.

Druhá žádost o udělení mezinárodní ochrany

5. Žalobce podal dne 28. 2. 2022 druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany.
6. Při poskytnutí údajů k žádosti 4. 3. 2022 žalobce ke svému politickému přesvědčení uvedl, že byl členem X do roku 2020, od té doby s nimi nebyl v kontaktu. Je ale členem strany Y (resp. Y, pozn. soudu) od roku 2016. S touto stranou je pořád v nějakém kontaktu. K rodinnému stavu uvedl, že je ženatý, jeho žena je Ukrajinka a má v ČR trvalý pobyt. Společně mají syna, narodil se v roce 2019 a má zde také trvalý pobyt. Z Alžírsko žalobce

odjel v únoru 2018 do Paříže, tam byl dva dny a poté odletěl do Prahy. Od té doby v Alžírsku nebyl. Jako důvod druhé žádosti uvedl, že je ve straně Y. Ta je protivládní politickou stranou. Žalobce rozvedl, že politiky pracující pro vládu považují za zkorumpované, jsou proti staré i prakticky stejné nové vládě. Se stranou Y se snaží pomáhat lidem, dělají demonstrace. Každý pátek vycházeli lidé ven a protestovali proti vojenské vládě, chtěli vládu civilní. Mnoho lidí bylo zatčeno a uvězněno. Demonstrace začaly, když už byl žalobce v České republice, ale předtím na nich neustále pracoval. Vláda to věděla a chtěla je zastavit, protože se jich báli, když probouzeli lid. Žalobce byl několikrát v ohrožení, ať už ve straně X, nebo v Y. Toto ohrožení trvá dodnes.

7. K dotazu žalovaného, proč o svém členství ve straně Y nehovořil v prvním řízení, žalobce odpověděl, že v lednu 2018, kdy byl ještě studentem a čekal na autobus, u něj někdo zastavil s tím, že jej odveze domů. Tento hodně divný muž se jej ptal, co si myslí o politice. Odvezl ho někam, kde stáli tři lidé. Odvedli ho do nějakého sklepa. Svlékli ho a chtěli ho znásilnit. Někdo ale uslyšel hluk, přišli další lidé a oni utekli. Od té doby žalobce dostává SMS zprávy, zprávy na Facebooku a podobně. Píší mu, že vědí o tom, že žalobce žádal o azyl kvůli X, a že pokud se vrátí domů, bude to jeho konec. Žalobcova rodina se musela přestěhovat, protože ji stále obtěžovali, chodili jí dopisy. Ohrožovali žalobcovy bratry a žalobcova matka z toho dostala cukrovku.
8. K dotazu žalovaného, jak to souvisí s tím, že o tom nehovořil v prvním řízení, žalobce odpověděl, že o pokusu o znásilnění nikomu neřekl, ani své manželce, až teď žalovanému. Hodně ho to zasáhlo. Je pro něj těžké o tom mluvit. Co se oženil a založil rodinu, se to trochu zmírnilo. Žalobce dodal, že lidé v Alžírsku jej ale ohrožovali, chtěli ho znásilnit a ohrožovali jeho rodinu. Bylo to kvůli politice. Ještě před covidem se pravidelně konaly demonstrace, v úterý studentské, v pátek pro všechny, nyní se konají akce přes sociální sítě.

Napadené rozhodnutí

9. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím ze dne 23. 5. 2022 rozhodl, že žalobcova opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a písm. e) zákona o azylu, a řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil (dále „napadené rozhodnutí“).
10. Žalovaný porovnal důvody uvedené v druhé žádosti s žalobcovými tvrzeními z předchozího řízení. Žalobce podle něj nyní neuvedl žádné důvody, které předestřel v první žádosti, tedy své členství v X a s ním související potíže se soukromými osobami a policií. Namísto nich uvedl obecné obavy z „vlády“ kvůli svému členství v politické straně Y. To žalovaný nepovažuje za novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, která nemohla být bez žalobcova zavinění předmětem zkoumání v předchozím řízení. Žalobce výslovně uvedl, že členem strany Y měl být od roku 2016 a první žádost podal v roce 2020. Svého členství v této straně a případných problémů si tedy žalobce musel být vědom, přesto je v prvním řízení neuvedl. Žalobcovo vysvětlení s pokusem o znásilnění a navazujícími zprávami (týkajícími se působení v hnutí X a žalobcovy žádosti o azyl) žalovaný odmítl, neboť podle něj postrádá spojitost s údajným členstvím v Y. Žalobce incident popsal nesmyslně k dotazu žalovaného, proč informaci o členství v této straně neuvedl už v prvním řízení. Žalovaný si je vědom toho, že pokud se stane člověk obětí podobného trestného činu či pokusu o něj, nepochybně může čelit i poměrně vážným

psychickým důsledkům. U žalobce však podle žalovaného jde o účelové tvrzení. Sám žalobce totiž znásilnění dává do souvislosti s aktivitami v rámci hnutí X, nikoliv do souvislosti s členstvím ve straně Y. Aktivity v hnutí X však žalobce v prvním řízení nejen uváděl, ale popsal velice podrobně, včetně příkoří, kterým měl kvůli nim v Alžírsku čelit. Podle žalovaného mu tehdy nyní tvrzený pokus o znásilnění ve sdělení o potížích v hnutí X nebránil. O straně Y a členství v ní se však v minulém řízení žalobce vůbec nezmínil; přestože z jeho výpovědi nevyplynula žádná souvislost tvrzeného pokusu o znásilnění se členstvím v této straně. Žalobce ani přes opakované dotazy žalovaného nevysvětlil, proč tvrzené členství ve straně Y neuvedl již v prvním řízení a jak nově uvedený pokus o znásilnění v souvislosti s jeho členstvím v X zdůvodňuje, proč členství ve straně Y nebo potíže s „vládou“ neuvedl již dříve, pokud je skutečně měl. Žalobci byl dán dostatečný prostor k jejich předstření, přesto to neučinil. Žalobcovo zdůvodnění podle žalovaného nemůže obstát.

11. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2011, č. j. 9 Azs 36/2010-76, podle kterého pokud žadatel o mezinárodní ochranu neuvedl všechny důvody své žádosti o mezinárodní ochranu, aniž mu v tom bránil objektivní důvod, je to přičitatelné pouze jemu a nelze akceptovat zhojení neunesení břemene tvrzení pomocí opakované žádosti. Z rozsudku NSS ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86, žalovaný vyzdvihl, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti, břemeno tvrzení a břemeno důkazní, přičemž břemeno tvrzení vždy leží na žalobci; pokud jej neunes, nemá správní orgán *de facto* o čem rozhodovat. Pokud se tedy žalobce skutečně obával jakékoliv možné perzekuce kvůli svému tvrzenému členství ve straně Y od roku 2016, měl povinnost to uvést již v prvním řízení. Žalovaný výpověď ohledně členství v této straně nicméně považuje za ne zcela věrohodnou už jen proto, že žalobce tvrdí, že ještě před jeho odjezdem z vlasti „neustále pracovali“ na organizaci protivládních demonstrací, které se měly konat po dobu jeho nepřítomnosti v Alžírsku každý pátek. Z informací o zemi původu a z informací z běžně dostupných zdrojů (např. z veřejnoprávních médií) je však evidentní, že protivládní demonstrace začaly až v roce 2019, kdy se tehdejší prezident B. rozhodl opět kandidovat v prezidentských volbách a po několika měsících pravidelných demonstrací kandidaturu stáhl a byl nahrazen současným prezidentem T. Žalovaný připomněl, že žalobce naposledy odjel z Alžírska v únoru 2018. Je tedy značně nepravděpodobně, že by pravidelné protivládní demonstrace strana Y organizovala déle než rok předtím, než skutečně začaly a ještě před oznámením B. kandidatury, která je spustila. Žalovaný proto žalobcovo tvrzení o členství ve straně Y považuje za účelové s cílem dosáhnout opětovného meritorního přezkumu, ačkoliv nesplňuje podmínky dle zákona o azylu. Z rozsudku NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, nebo z rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2018, č. j. 3 Azs 323/2017-2, vyplývá, že smyslem možnosti podat opakovanou žádost je postihnout případy, kdy se objeví tak závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které žadatel nemohl vlastní vinou uplatnit v předchozím řízení, nikoliv upřesňování či skutkové doplňování předchozí žádosti. Tyto podmínky mají podle žalovaného garantovat přidanou hodnotu nové žádosti, která může vést k jinému rozhodnutí, ale také předcházet účelovému podávání opakovaných žádostí. Nové skutečnosti splňující tato kritéria v žalobcově věci žalovaný neshledal, naopak se mu jeví jako čistě účelová s cílem legalizace dalšího žalobcova pobytu po zamítnutí první žádosti.

12. Žalovaný během řízení shromáždil aktuální podklady ohledně politické, bezpečnostní a lidskoprávní situace v Alžírsku a na jejich základě a na základě obecně známých skutečností uzavřel, že v Alžírsku od doby meritorního posouzení první žalobcovy žádosti v prosinci 2020 nedošlo k žádné změně, která by mohla představovat skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a která by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Alžírsko je ve smyslu vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále „vyhláška č. 328/2015“), nadále Českou republikou považováno za bezpečnou zemi původu, kde obecně a soustavně nedochází k pronásledování či nebezpečí vážné újmy dle zákona o azylu.
13. Žalovaný tedy neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti, protože žalobce neuvedl ani se neobjevily žádné nové skutečnosti, tím méně pak nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu, které nebyly bez vlastního žalobcova zavinění předmětem zkoumání v prvním řízení a které by svědčily o možnosti pronásledování z důvodů podle § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu, a které by odůvodňovaly opětovné vedení správního řízení a hodnocení důvodů žalobcova odchodu z vlasti a jeho obav z návratu. Žádost shledal nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Zda žalobce splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany žalovaný proto dle § 10a odst. 2 zákona o azylu neposuzoval.

Shrnutí žaloby

14. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), která byla ke zdejšímu soudu jako místně příslušnému doručena 13. 7. 2022 po postoupení věci Městským soudem v Praze.
15. Žalobce v ní uvedl, že podání žádosti zdůvodnil tím, že do roku 2020 byl členem politické strany X, od roku 2016 je pak aktivním členem strany Y, která je opozičním protivládním hnutím, zaměřujícím se na akcentování korupčního jednání členů vlády. V rámci své činnosti spoluorganizoval demonstrace, jejichž účastníci byli bití a zatýkáni.
16. Žalobce se nedomnívá, že by jeho nová argumentace byla duplicitní. Nyní poukázal na události z roku 2018, kdy byl krátkodobě unesen a bylo mu vyhrožováno pro jeho politickou aktivitu. Jen díky náhodě se mu podařilo vyváznout znásilnění útočícími muži.
17. Podle žalobce žalovaný v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále „správní řád“), nezjistil skutečný stav věci. Místo důkladného posouzení žalobcovy argumentace jeho žádost odmítl s tím, že tuto argumentaci neuplatnil v rámci prvního řízení, ač k tomu měl příležitost a byl poučen o možnosti uvést všechny důvody svých obav. Žalobce uznává, že v prvním řízení neuvedl žádné obavy vyplývající z členství v hnutí Y, ale přesvědčivě vysvětlil proč. Obával se zostuzení kvůli pokusu o znásilnění, se kterým se nesvědčil ani vlastní manželce. Přestože uplatnil svoji argumentaci se zpožděním a může to oslabovat důvěryhodnost jeho obav, měl se s nimi žalovaný vypořádat. Podle žalobce bez toho nelze řízení zastavit, žalovaný měl uvést, proč se domníval, že v Alžírsku by žalobce nečekal postih za politickou aktivitu; ať už ze strany státu, nebo společenský, jehož projevy by policejní složky tolerovaly.

18. Žalovaný podle žalobce porušil požadavky § 68 odst. 3 správního řádu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce považuje za povrchní. Nevyplyývá z něj, nakolik je žalobcům domovský stát hodnocen jako právní stát poskytující policejní ochranu před nezákonnými projevy (např. fyzickým násilím ze strany věřitele). K tomu žalobce cituje z rozsudku NSS ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 Ads 17/2007-66, požadavky na odůvodnění rozhodnutí.
19. Napadené rozhodnutí považuje žalobce za nezákonné, protože se nevěnuje hodnocení první žádosti ani interpretaci prvního rozhodnutí, přesto komparuje stávající odůvodnění žádosti s první žádostí. Podle žalobce tak není možné hledat shodné či odlišné pilíře žalobcovy argumentace.

Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný zopakoval, že žalobce opakovanou žádost podal z důvodu členství v protivládní straně Y. V první žádosti však hovořil pouze o členství ve straně X a nyní nebyl schopen vysvětlit, proč členství ve straně Y neuvedl již v prvním řízení, ačkoliv se jej žalovaný konkrétně dotazoval. Zákonnost prvního rozhodnutí potvrdil jak Krajský soud v Praze, tak NSS. Žalobce v prvním řízení členství ve straně Y nezmínil, podle svých tvrzení kvůli nyní uvedenému incidentu s pokusem o znásilnění. Z žalobcovy výpovědi však podle žalovaného vůbec neplyne, že by to měl být důsledek jeho činnosti ve straně Y. Žalobce naopak sdělil, že od té doby dostává výhružné zprávy ohledně členství ve straně X, které bylo jádrem první žádosti. Žalovaný proto žalobcovu zdůvodnění opakované žádosti považuje za účelové. První žádost podal v roce 2020, členství ve straně Y žalobce datuje od roku 2016. Nemůže proto podle žalovaného jít o novou skutečnost podle § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu.

Posouzení věci soudem

21. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
22. Žaloba není důvodná.
23. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
24. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
- a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
  - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

25. Ze znění § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že novou skutečností je pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl. Tato skutečnost pak musí nasvědčovat tomu, že žadateli hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Z rozsudku NSS ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Azs 171/2014-31, plyne, že *„aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobilým podkladem pro nové řízení.“* Obdobně NSS (i s přihlédnutím ke směrnici Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany) konstatoval, že za nové skutečnosti nebo zjištění je nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by *prima facie* mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele (viz rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či usnesení NSS ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018-45).
26. Dle rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvést odůvodněný závěr o tom, že *„1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“*
27. Soudní přezkum rozhodnutí o zastavení řízení opírající se o nepřipustnost opakované žádosti podle § 11a odst. 1 zákona o azylu se soustředí na otázku, zda byly splněny podmínky dle tohoto ustanovení k posouzení žádosti jako nepřipustné. Soud se nemůže zabývat tím, zda žadatel splňuje či nesplňuje podmínky pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (viz např. usnesení NSS ze dne 27. 11. 2020, č. j. 5 Azs 110/2020-35, odst. 16).
28. Soud nejprve předesílá, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a z jeho odůvodnění zřetelně vyplývá, z jakých důvodů žalovaný přistoupil k zastavení řízení. Napadené rozhodnutí je v rozsahu nezbytném pro soudní přezkum dostatečně odůvodněno. S obecnou námitkou povrchního zdůvodnění napadeného rozhodnutí se proto soud neztotožnil.
29. Dále soud nemůže dát za pravdu žalobní námitce nedostatečně zjištěného stavu věci. Žalovaný postupoval za účelem posouzení přípustnosti druhé žádosti správně, když porovnal důvody uváděné žalobcem v prvním a v druhém řízení, a hodnotil, zda nyní uváděné důvody pro udělení mezinárodní ochrany žalobce mohl uvést již v prvním řízení. Žalobce zjevně touto námitkou a navazujícím požadavkem na důkladné posouzení jím prezentovaných důvodů – včetně otázky, jak jsou v Alžírsku postihovány politické aktivity či jaká tam existuje policejní ochrana např. před fyzickým násilím ze strany věřitele – požadoval věcný přezkum jeho druhé žádosti. V tomto je však třeba jej odkázat na § 10a odst. 2 zákona o azylu, podle kterého se v případě nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.

30. Pokud jde o samotné důvody nepřipustnosti druhé žádosti, soud se i v tomto ohledu ztotožnil se závěry žalovaného.
31. Žalobce podání druhé žádosti zdůvodnil tím, že je od roku 2016 členem protivládní politické strany Y, v níž před odjezdem do ČR připravoval demonstrace. Zde soud ztotožňuje s žalovaným, že ve sdělení tohoto důvodu již v prvním řízení žalobci ve smyslu § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu nic nebránilo. Žalobce svoji první žádost založil na svém členství v politické straně X a soud nevidí důvod, proč tedy nemohl uvést jako důvod též členství v Y a podíl na organizování protivládních demonstrací v rámci této strany. Pokud to nyní žalobce zdůvodňuje tím, že byl v roce v lednu 2018 obětí pokusu o znásilnění neznámými osobami, soud ve shodě s žalovaným tuto tvrzenou okolnost neakceptuje jako přesvědčivé vysvětlení toho, proč v prvním řízení nemohl stranu Y a organizaci protivládních demonstrací v jejím rámci zmínit, tím spíše, že v prvním řízení podrobně popisoval své obdobné aktivity v rámci strany X, včetně údajného zadržení a zbití policisty. Tento důvod své druhé žádosti přeci mohl uvést – stejně jako uvedl důvody opírající se o jeho členství v X – již v prvním řízení (aniž by současně musel zmiňovat tvrzený pokus o znásilnění). Uvedené platí tím spíše, že – jak správně poukázal žalovaný – sám žalobce dával tento pokus o znásilnění do souvislosti s hnutím X, nikoli s Y. Pak už vůbec nedává jeho zdůvodnění, proč Y a své aktivity v rámci této strany v prvním řízení ani nezmínil, smysl.
32. Stejně tak žalobce již v prvním řízení zmiňoval, že obdržel mnoho dopisů a výhrůžných zpráv. Pokud nyní v druhém řízení opět tvrdí, že od ledna 2018 dostává mnoho výhrůžek, není to znovu nic, co bez svého zavinění nemohl uvést již v prvním řízení. Nutno podotknout, že stejně jako v prvním řízení tyto výhrůžky (přestože je měl obdržet formou sms zpráv a zpráv na Facebooku) nedoložil (srov. rozsudek zdejšího soudu ve věci jeho první žádosti ze dne 29. 7. 2021, č. j. 57 Az 5/2021-41, odst. 30).
33. Pokud jde o samotný tvrzený pokus o jeho znásilnění v lednu 2018, žalobce jej neuvedl jako důvod, pro který žádá o mezinárodní ochranu, ale toliko jako vysvětlení toho, proč nezmínil své aktivity ve straně Y již v prvním řízení.
34. Soud tak spíše pro úplnost podotýká, že si je současně vědom toho, že existují určité ospravedlnitelné důvody, proč žadatel o azyl nesdělí všechny relevantní skutečnosti již v prvním řízení. Mezi ně může patřit i stud ze znásilnění (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16, a rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2020, č. j. 6 Azs 145/2020-31). Žalovaný však shledal toto tvrzení čistě účelovým ze strany žalobce, což odůvodnil na str. 3–4 napadeného rozhodnutí. S tímto posouzením žalobce příliš konkrétně nepolemizuje, pouze opakovaně obecně uvádí, že tato skutečnost vysvětluje, proč členství v hnutí Y nezmínil již v prvním řízení. Tuto argumentaci ale soud ve shodě s žalovaným odmítl (viz výše).
35. Soud také konstatuje, že se žalovaný řídil závěry výše citovaného rozsudku rozšířeného senátu č. j. 3 Azs 6/2011-96 a zabýval se též tím, zda nedošlo v zemi původu k takové zásadní změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost druhé žádosti žalobce. Za tímto účelem si žalovaný opatřil aktuální zprávu *Alžírsko, Hodnocení Alžírsko jako bezpečné země původu, stav: listopad 2021*, která je součástí správního spisu žalovaného. Žádné takové

změny od doby posuzování první žádosti žalovaný neshledal (viz str. 5 napadeného rozhodnutí) a žalobce proti tomuto zhodnocení v žalobě nic konkrétního nenamítá.

36. Pokud jde o žalobcův soukromý a rodinný život, tím žalobce zdůvodnil žádost o přiznání odkladného účinku žalobě. Tyto důvody neučinil součástí své argumentace proti zákonnosti napadeného rozhodnutí. Soud tak jen pro úplnost konstatuje, že ani zde nedošlo k zásadním změnám oproti prvnímu řízení (žalobce se oženil v roce 2017 a syn se mu narodil v roce 2019).
37. Protože soud rozhodl ve lhůtě pro rozhodnutí o návrhu na odkladný účinek rovnou o samotné žalobě, nerozhodoval již za této situace o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě (srov. usnesení NSS ze dne 22. 4. 2020, č. j. 3 Ads 62/2020-24, odst. 7).

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu pro její nedůvodnost zamítl. (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
39. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. srpna 2022

Karel Ulík, v. r.
samosoudce